

Магията на Мука

Магьосници на елементите - разказ

Аня Таст

АНЯ БАСТ МАГИЯТА НА МИКА

Превод: Zaharka

chitanka.info

Емили Рандолф се препъна на прага и се хвана за рамката на вратата тъкмо навреме. Пое си дълбоко дъх, приготвяйки се да влезе в бърлогата на Мика. Уау, това щеше да е неловко.

Нямаше нужда да се тревожи. Мика не забелязваше — както винаги — нищо друго, освен котела пред себе си. Когато тя влезе в стаята, изпъвайки подгъва на пуловера си, той взе щипка от някаква суха, ароматна демонска билка от купата до него и я пусна в котлето. То моментално завря по-силно, потичайки по котлона и издавайки пукащи и цвъртящи звуци.

— Плам, пламти! Котел бълбукай! Адска смес, мехури пукай!^[1] — напяваше той, след което ѝ хвърли усмивка през рамо.

А, значи бе усетил влизането ѝ в стаята. За нещастие, доколкото я засягаше, това вероятно бе всичко, което бе забелязал.

Тя прочисти гърлото си.

— Опитното зайче се явява на служба. — Тя хвърли поглед на бъркотията в работната стая — изсушени растения и стъкленици с течности стояха отворени навсякъде по масите, опасващи стените. Вода течеше на тънка струя в мивката. Тя отиде и я спря, знаейки, че Мика бе твърде зает, за да забележи. — Ъ, трябва ли да се тревожа днес?

— Тя завърши, гледайки димящата отвара.

Той се обърна към нея, прокарайки ръка през буйната си, рошава коса. Бе толкова красив, че всеки път, когато го погледнеше, сърцето ѝ подскачаше в гърдите. Знаеше, че не бе единствената жена в Сборището, която се чувстваше така, но Мика така и не забелязваше. Нямаше представа, че бе толкова привлекателен и това само го правеше още по-привлекателен.

Той погледна котлето.

— Пробвам една партида растения, които взех от Юдай миналата седмица. Работя по ново заклинание, което да помогне на Джак и Мира да държат под контрол въздушната магия на Ева, докато е малка.

Ева бе въздушна магьосница с необикновени способности, също като майка си. Обикновено магьосниците не развиваха способностите си, докато не съзрeят, но Ева вече използваше въздуха, за да движи предмети. Тъй като бе все още дете, това бе голяма грижа за родителите ѝ, които прекарваха повечето безсънни нощи, контролирайки прищевките на малката.

Тя пусна чантата си на пода до една от разхвърляните работни маси.

— Как ще го направи?

Изражение на чиста радост обгърна лицето му. Това обичаше Мика най-много — проучване и разработване. За нещастие тази му страст към магическите проучвания и разработки оставяше малко място в живота му за нещо друго.

— Действа като аларма. Всеки път, когато малката Ева посегне към седалището на магията си, Джак и Мира ще бъдат уведомявани. Това ще им даде преднина за предотвратяване или коригиране на всякакви щети, които може да направи.

Би било манна небесна за Джак и Мира. Емили знаеше колко бяха изтощени.

Тя пристъпи към котлето и го подуши изпитателно.

— Но... това заклинание не изисква ли земен магьосник, който да омагьоса Ева? Сигурен ли си, че е безопасно да омагьосаш дете?

Той постави ръка на кръста ѝ и застана до нея. Емили застина от неочакваната тръпка, която причини ръката му върху ѝ, и за момент затаи дъх.

— Да. Много внимавах и често се консултирах с училищните демони в Юдай за съставките. Да имаме постоянен портал между световите и Клеър за посланик абсолютно увеличи възможностите ни да създаваме земни заклинания. — Той не можеше да скрие вълнението в гласа си. — Би трябвало да е напълно безопасно.

— Значи трябва да пробвам това заклинание, да се уверя, че работи, и да омагьосам Ева?

— Ева, Джак, Мира и всяка бавачка, която назоват.

— Добре, вярвам ти. Звучи като план.

— Почти е готово. Само още една съставка, ще го оставим да поври и е изцяло твое. — Той се пресегна за пластмасов буркан, пълен с някакви смлени разноцветни листенца.

Тя също се пресегна към него.

— Ето, остави на мен.

Ръцете им се допряха. Тя отдръпна своята, изчервявайки се.

— Съжалявам.

Той ѝ се ухили и взе буркана.

— Няма проблем.

Тя преглътна с усилие, наблюдавайки го как слага последната съставка за заклинанието, което никога нямаше да може да използва. Трудно бе да си представи през какво минава той. Не беше сигурна, че би могла да го направи, изгубвайки магията си като него. Беше ходила в Грибин няколко пъти и усещането силата ѝ да бъде премахната, дори и за кратко, бе почти непоносимо.

— Мика? Ъм, болеше ли? Знаеш, когато се случи?

Мрачно изражение премина през лицето му и изчезна за един удар на сърцето. Съжали, че бе попитала, още щом го направи, дори не знаеше защо го стори. Просто искаше да познава по-добре Мика, всеки аспект от него.

Тя отстъпи назад и вдигна ръка.

— Извинявай. Забрави, че попитах. Беше грубо... — Той сграбчи ръката ѝ, секвайки дъха ѝ, с който щеше да довърши изречението.

— Всичко е наред. — Той се усмихна топло. — Наистина. И да, отначало болеше. Но по-лошо от болката бе празнотата. Загубата на магията ми бе като да изгубя едно от сетивата си, но още по-зле. Като... — Поемайки си дълбоко дъх, той затърси правилния израз. — Като да изгубиш някого, когото обичаш. Все още скърбя и няма да я прежаля. Ще ми липсва тази част от мен през остатъка от живота ми, но накрая се научаваш да се справяш и продължаваш напред, донякъде свикваш с липсата. Такова е усещането.

— Изглежда се справяш добре.

— Все още имам работата си, живота си. Все още имам семейството и приятелите си. Това е най-важното. Имам и теб, за да тестваш заклинанията ми. — Той ѝ отправи обезоръжаваща усмивка. — Имайки това предвид, животът е много добър. — Той надникна над котлето и помириса. — Още няколко минути и ще е готово.

Тя също го помириса и едва не се задави. Но почти всички земни магии бяха такива, направени от растения, билки и разни други намерени в природата съставки. Без око от жаба или език на гуцер. И все пак понякога отварите бяха доста гнусни. Емили бе страхотна в съхраняването на заклинания. За да ѝ помага с това, тя имаше татуирана пълзяща роза по целия си гръб, а освен това пускаше косата си дълга и гъста. Не се срещаха често земни магьосници без татуировки или дълга коса, обикновено имаха и двете — за да съхраняват по-добре магията.

Точно тогава по коридора отвъд вратата отекнаха стъпки и Адам се плъзна до прага.

— Имаме проблем. Мика се обърна.

— Проблем? Какъв проблем? Не сме имали проблем откак Ру пренесе жалкия задник на Стефан на Юдай.

— Точно това е — каза Адам, останал без дъх. — Стефан е избягал.

— Избягал. — Мика се втрени в Адам за момент. — Но магията му бе унищожена. Не може да нарани никого. — Още щом думите излязоха от устата му, той осъзна колко глупаво звучеше. Стефан може и да нямаше вече сила, но това не означаваше, че бе безсилен. Не и в дългосрочен план. Челюстта му се стегна. — Добре, да го намерим тогава.

Адам кимна.

— Затова съм тук. Освен Клеър, ти си най-запознат с Юдай.

Издирващият отряд включва теб, мен и Клеър.

Мика погледна Емили.

— И Емили. Ако иска да дойде. Тя засия.

— Никога не отказвам възможност да преследвам Стефан Фошо.

— Добре, защото в теб са всичките ми заклинания. Ти си ми като подвижен склад с амуниции.

Усмивката ѝ помръкна и част от светлината напусна очите ѝ. Той разполагаше с част от секундата да се зачуди за причината, преди Адам да ги помъкне навън. Едва успя да изключи котлона. Заклинанието-аларма за Ева трябваше да почака.

След кратки нареждания от страна на Томас Монахан, четиримата имаха достатъчно време да се преоблекат в подходящи дрехи и да съберат запаси. Както се оказа, Стефан бе избягал от замъка на Юдай и бе поел към планините. Така че планинарски обувки и дрехи бяха подходящи. Както и спални чували, храна и вода. Ру смяташе, че магьосниците биха проследили Стефан по-лесно от Атрика. Вероятно заради общия начин на мислене на аеамоните.

Върнаха се в офиса на Томас и той отвори портала. Блестящият отвор, който приравняваше вибрационната структура между двете реалности позволяваше хората да пътуват от тук до там и обратно.

— Този портал в безопасност ли е на Юдай от Стефан? — попита остро Мика. Съществувахе само един и без съмнение бе главната цел на Стефан.

Томас кимна.

— Пази се внимателно от другата страна от самия Ру, заедно с група подбрани Итрай. Стефан няма да премине.

— Вече е пробвал — додаде Клеър. — Ру каза, че е бил ранен при опита си, но се е измъкнал. Сега е пешком, ранен и на път за планините.

— Какво прави, по дяволите? — промърмори Мика. — Звучи сякаш е паникьосан. Стефан Фошо не се паникьосва.

— Най-добре да идете и да разберете — отвърна Томас. — С всяка минута, в която стоим и си говорим, Стефан се отдалечава. С всичко необходимо ли разполагате? — той погледна конкретно към Мика, който разбра, че се имаше предвид подготвени със заклинания.

Мика кимна към Емили, която не откъсваше поглед от портала между измеренията. Вероятно никога не бе била толкова близо до някой такъв.

— Тя ми е моята магическа банка и носи всичко, което бих носил аз, включително и проследяващо заклинание, което наскоро разработих. Стига Ру да има нещо от Стефан, ще го проследим. Няма да стигне далеч.

Томас кимна веднъж.

— Заловете го жив и го върнете на Ру. Би било жалко да го убиете и да му спестите наказанието.

По този въпрос всички бяха съгласни. Колкото и Мика да го искаше мъртъв в онзи съдбовен ден, когато той, Дъскоф и демоните Атрика, с които се бяха съюзили, превзеха Сборището и започнаха да крадат магията от магьосниците, той знаеше, че живот като роб без магия на Юдай е много по-страшно наказание от смъртта. Може би така Стефан щеше да се научи на някакво смирение и да се върне в следващия си живот като еволюирало човешко същество.

Вероятно не, но Мика можеше да се надява.

Както и да е, мисълта за това как всеки ден на Юдай Стефан прислужва на Ру, Кае на даеманската раса Итрай, бе приятна. Винаги успяваше да извика усмивка на лицето му.

Клеър и Адам пристъпиха през портала, бяха погълнати от блещукаща светлина и изчезнаха.

Той застана до Емили.

— Готова?

Тя откъсна поглед от портала.

— Родена съм готова.

Той я гледа още за момент, възхищавайки се на красотата ѝ, както всеки път, когато я погледнеше. Очите ѝ бяха бледо сини, лицето ѝ бе светло и със сърцевидна форма, оброчено с дълга, гъста, тъмна, леко начупена коса. Имаше тяло на танцьорка — стройно, силно, високо и гъвкаво. Поведението и маниерите ѝ обаче не бяха такива. Емили беше непохватна и се държеше смахнато като него. Авантюристична откачалка — също като него. Без да се бои да изпробва нови неща, жадна за уникални преживявания.

Хвана я за ръка.

— Пътуването няма да е много гладко. Очаквай силно да ти се гади.

— О, чудничко. — Върна погледа си върху портала, калявайки се. Пристъпиха вътре.

И двамата се препънаха и паднаха на колене. Емили стисна ръката му, сякаш можеше да я спаси от удавяне. Подпирайки се на другата си ръка, той наведе глава и се пребори с гаденето, докато Емили правеше същото до него. Без значение колко пъти бе пътувал така, нямаше подобрене. Ускоряването на вибрационната рамка на молекулярната ти структура въобще не беше забавно.

Когато вече можеше да го направи, без да върне зърнената си закуска от сутринта върху хубавия мраморен под, той вдигна глава, откривайки Ру и група високи, мускулести воини Итрай да стоят около него. Клеър и Адам също се бяха възстановили и също стояха там и ги наблюдаваха.

Адам се наведе и подаде ръка на Мика. Той я пое, изправи се и помогна и на Емили да се изправи на крака.

— Добре ли си? — промърмори той до ухото ѝ. Тя кимна.

— Това беше лудо возене. — След което моментално започна да се оглежда наоколо със заинтересовано изражение. — Уау.

— Добре дошла на Юдай, Емили — каза Ру. Той наклони глава. — И добре дошъл отново, Мика.

— Мерси. — Мика забеляза дреха в ръката на Ру. — Това на Стефан ли беше?

— Да. — Ру я подаде и Мика моментално я сложи в ръцете на Емили. Тя трябваше само да я държи за известно време, докато се концентрира и призове проследяващото заклинание, което носеше, и щяха да са готови.

— Казал си, че е ранен? — попита Клеър. Ру кимна.

— Направи отчаян опит да се добере до портала и да се върне на Земята и бе ранен от моите мъже. Беше зле поразен в рамото и бедрото. Вероятно пътува бавно и няма да е труден за залавяне. Повиках вас, защото в края на краищата е ваш повереник и разбрах, че не го искате мъртъв. Ако изпратя някой от моите мъже, до час ще го е изпекъл.

Откачен? Изпечен? Мика повдигна вежди. Английският на Ру се бе подобрил откакто порталът бе поставен за постоянно и Клеър идваше на периодични посещения. Дори от време на време използваше и жаргон.

— Какво ще правиш с него, когато го върнем обратно? — попита Клеър.

Ру се усмихна злобно.

— Ще се уверя, че никога повече няма да избяга. Превръща се в идеален роб. Чаят му е превъзходен, запарен за идеален брой минути.

Мика трябваше да се отърси от представата за супер висок, супер силен демон воин, който пие чай.

— Звучи ми добре. — Той плесна с ръце и потри длани. — Да вървим.

Отправиха се към изхода от двореца, преминавайки по хлъзгави мраморни коридори и покрай извънземни мъже, облечени или в бойна екипировка, или с тежки наметала. Накрая от високата сграда излязоха на улицата, където даемански мъже и жени пътуваха предимно пешком. Недалеч назъбените, красиви сгради отстъпваха пред тревисти прерии, привидно наподобяващи тези на Земята. В крайна сметка тези прерии щяха да се превърнат в каменисти хълмове и да прераснат в планина. Околността не бе много по-различна от това, което се намираще на Земята, с изключение на извънземните създания и чуждоземния растителен живот.

Мика не бе забравил да вземе специален контейнер, за да събере растения. Добре, че от FDA^[2] нямаше да му проверяват багажа, когато се върнеше в Сборището.

Стигнаха предпланината с падането на нощта, а Емили показваше пътя. Не знаеха с каква преднина пред тях бе Стефан, но предположиха, че не би било много, след като бе тежко ранен. Мика имаше някои съмнения относно това дали бившият водач на вещерите все още бе жив. Контузии като неговите не бяха шега работа. А може би това бе целта на Стефан. Смърт.

Мика си спомни двата случая, в които успяха да затворят Стефан в Грибин. Първият път, благодарение на Изабел, бе за по-продължителен период от време и бе събудил самоубийствени наклонности у Стефан. Затова отнемането на магията му бе толкова подходящо наказание за него.

Макар че Стефан може и да бе чудовище, Мика не беше, и мисълта за Стефан — дори след всичко сторено от него, — умиращ сам и нещастен на някаква извънземна скала, му причиняваше болка.

Но само за кратко.

— Какво ще кажете да си направим лагер тук? — попита той групата, пускайки раницата си по средата на полукръг от скали. Бе топла вечер и не би било проблем да спят под звездите. Един хубав огън би държал настрана всякакви диви животни от Юдай. Някои от тези извънземни създания не бяха нещо, с което да искаш да се гушкаш.

— На мен ми звучи добре — отвърна Клеър, пускайки раницата си на земята и раздвижвайки рамене, които се бяха схванали.

Не след дълго имаха огън и бяха разпънали спалните си чували върху песъчливата земя. Вечеряха и завързаха разговор, докато Клеър и Адам не се сгушиха в техния спален чувал от другата страна на лагера, оставяйки Мика и Емили сами.

— Звездите са по-хубави тук, отколкото на Земята — каза Емили, гледайки кадифено черното небе, напръскано с блестящ звезден прах. — И усещам магията си различно тук, по-лека, по-лесна за използване. — Погледът ѝ отскочи към неговия и тя закри уста с ръка. — Това беше глупаво изказване.

— Не се тревожи. Не съм толкова чувствителен на тема загубата на магията си. Помня какво бе чувството тук. Като да преминеш от

ръчни скорости към автоматик. — Той хвърли поглед към небето. — По някакъв странен начин тук е нашето място. Поне за половината от душите ни. Хей, искаш ли да дойдеш насам? Ще ти покажа какво знам за извънземната астрономия. Обаче те предупреждавам, че не е много.

Тя се усмихна и се присламчи до него, стопляйки лявата му страна. Планинарските ѝ ботуши бяха заровени в пясъка и тя се усмихна, облягайки се назад и подпирайки се на дланите си. Той ѝ хвърли бърз поглед, оглеждайки профила ѝ, докато тя се взираше в небето. Емили бе красива жена. Винаги бе смятал така, дори преди да му стане асистентка. Вероятно имаше милиони обожатели в Сборището, макар никога да не отваряше дума за приятел или ходене по срещи.

Той посочи към небето и промърмори в ухото ѝ, опитвайки се да пази тишина заради Клеър и Адам, които точно отсреща се бяха отнесли в тихия и спокоен свят на сънищата.

— Това там е съзвездието Воин. Виждаш как звездите оформят фигурата на мъж, който държи меч над главата си. — Той проследи с пръст очертаванията.

— О, да, виждам го. Колко подходящо.

— Да. А там е съзвездието Магьосник. Виждаш ли заострената шапка и брадата?

Тя посочи вляво от Магьосника.

— А това там заек ли е?

— Имаш добро око.

— Баща ми имаше телескоп на масата в задния двор. В ноци като тази, когато беше топло и ясно, с часове седяхме там, пиехме лимонада и гледахме звездите. Научи ме толкова много за света, което иначе никога нямаше да знам.

— И той ли е земен магьосник?

— Да, и майка ми също. Вече са пенсионери и се преместиха във Флорида.

— Звучиш щастлива, когато говориш за тях. Тя му хвърли бърз поглед.

— Е, те бяха страхотни родители. Предполагам, че е някак скучно, а? Не е много интересно, че съм израснала в конферма без драма. Нямам лични проблеми от детството, за които да говоря.

— Хей, и аз така. Вероятно сме единствените двама в света.

Удивително е, че се сваляме, а?

— Сваляме се? — Тя изгледа профила му и се усмихна игриво. — Това ли правим? — В гласа ѝ имаше нотка на флирт, която не бе там допреди малко.

Той вдигна поглед към нея и осъзна, че лицата им са само на сантиметри едно от друго. Имаше изражение, което преди не бе виждал — с леко разтворени устни и полупритворени очи. Богове, тя бе... възхитителна. Той дълго оглежда лицето ѝ, поемайки всеки прекрасен сантиметър. Изглеждаше почти сякаш искаше да бъде целуната. Възможно ли бе?

Тя отвори очи и се отдръпна.

— О, Боже, не мога да повярвам, че...

Той я улови за ръката, преди да е успяла съвсем да избяга.

— Какво не е наред?

— Просто ти си тук и аз съм тук. Чувствах се толкова отпусната.

Не бях на себе си. Аз...

Преди да се усети, той прекъсна думите ѝ с устата си. Тя застина, а после се разтопи до него. Поради каквато и странна причина под това странно небе, да целува Емили бе естествено и по-правилно от всичко, което някога бе правил. Ръцете ѝ го обгърнаха и той склони уста върху нейната, за да я вкуси по-дълбоко. Устните ѝ бяха топли и покорни, разтваряйки се за него, за да вплете езика си с нейния.

Тя имаше вкус на топло слънце в студен, облачен ден и изведнъж Мика се запита защо не го бе правил досега. Защо не го бе правил всеки ден от живота си с тази жена в ръцете си?

Той прекъсна целувката, но я задържа. Изглеждаше изненадана, вероятно колкото и той.

— Уау — промърмори тя.

— Да, уау.

— Никога не съм предполагала, че си ме забелязал.

Той повдигна вежда. Да не я забележи? Как би могъл някой мъж — който и са било мъж — да не я забележи? Просто никога не бе смятал, че тя би проявила интерес към него.

— Нека ти покажа колко точно съм те забелязал — промърмори той, след което я целуна отново, използвайки натиска от устата си, за да я бутне по гръб върху песъчливата земя.

— Ще трябва да се разделим — каза Емили, взирайки се в мястото, където пътят, който следваха, се разделяше на две. Бяха тръгнали рано сутринта и Емили бе уловила следата на Стефан без проблем. Поне докато не стигнаха до това място.

— Опитва се да ни изиграе — каза Клеър, поглеждайки ту единия път, ту другия. — Вероятно знае, че използваме проследяващо заклинание и се опитва да ни измами по единствения начин, който е можел.

— Имаш предвид, че известно време е вървял по единия път, после се е върнал и е продължил по другия? — попита Адам.

— Така предполагам — отговори Емили. — Мога да го усетя и в двете посоки и нямам представа кой път ще ни отведе при Стефан. — Устата ѝ се стегна за момент. — Проблемът е, че, ако се разделим, вие двамата няма да имате проследяващото заклинание.

— Значи ще го проследим по старомодния начин — отвърна Адам, посочвайки счупена клонка в началото на една от пътеките. — Стефан е оставил физически доказателства от преминаването си. Ще трябва само да се оглеждаме за тях.

— Добре — каза Клеър, — вие с Мика поемете по дясната пътека.

Адам и аз ще тръгнем наляво.

— Звучи добре.

— Само помнете, че макар Стефан да е ранен и без магия, това не значи, че не е опасен.

— Няма нужда да ми го повтаряш — отвърна Мика. Всеки се отпрати по своя път.

Емили водеше и Мика нямаше нищо против това, заради великолепната гледка. Предната нощ се бяха целували до сутринта, ръцете им изучаваха дрехите на другия, непозволявайки на нещата да стигнат по-далеч, защото не бяха сами. Беше горещо, сякаш отново бе тийнейджър в мазето на родителите си. И беше възбуден като тийнейджър. Все още можеше да усети аромата на кожата ѝ и мекотата на косата ѝ в ръцете си. Искаше я и нямаше намерение да се прави на добро момче.

Вървяха до вечерта. До късния следобед бе ясно, че бяха поели по правилния път. Беше ясно и че Стефан бе забавил темпото, беше се

уморил и станал немарлив. По отпечатъците от стъпките му можеха да видят къде бе натезал и си бе влачил крака. По-често бе спирал за почивка при дърветата, използвайки клони за опора и чупейки ги.

Двамата с Емили вървяха докато светлината не стана твърде слаба, за да виждат пътя. После намериха повече или по-малко равно място, за да направят лагер и запалиха огън.

— Той е много близо — каза Емили, ръчкайки с пръчка въглените в огъня. — Със сигурност ще го намерим утре рано сутринта. — Тя направи пауза. — Не мога да повярвам, че все още е жив.

— Той е кораво копеле. Като хлебарка, Стефан може да оцелее при всякакви ситуации. Но не искам да говоря за него.

Тя вдигна поглед от огъня при промяната в гласа му.

— За какво искаш да говориш?

— Теб, мен и фактът, че сме сами в момента. Искам да говоря за всички начини, по които искам да те докосна.

Устата на Емили пресъхна при думите на Мика и израза на лицето му. Пръчката, която държеше, застина в огъня и пламна, пламъците се извиха към пръстите ѝ.

— О, мамка му! — тя я метна във влажната нощна трева. Успя ли да убие настроението?

Само че не беше. Той бе застанал до нея за един удар на сърцето. Обърна я към себе си, обхващайки с ръце лицето ѝ. Устните му се спуснаха върху нейните и тя напълно забрави за Стефан, огъня и всичко останало, което нямаше общо с Мика и ръцете, устните и тялото му.

— Забелязах те — промърмори той срещу устните ѝ. — О, скъпа, винаги съм те забелязвал. — Той захапа долната ѝ устна и я подръпна със зъби. Коленете ѝ омекнаха и той я положи върху спалния си чувал, топлото му тяло я покри.

Ръката му откри подгъва на блузата ѝ и се плъзна под него, намирайки и покривайки извивката на гърдата ѝ през сутиена.

— Радвам се, че сме сами тази вечер — прошепна тя, прокарвайки ръка надолу, за да разкопчае панталона му.

— Аха. Нека се възползваме.

Бавно, поглъщайки всеки сантиметър разголена плът, те се съблякоха един друг. Скоро голите им тела бяха притиснати едно срещу друго в топлия нощен въздух. Плъзгащи се ръце, обхождащи топла, гладка кожа, устни. Мика притисна ръцете ѝ от двете ѝ страни, разтвори бедрата ѝ с коляно и проникна дълбоко в нея.

Тя ахна от усещането как я изпълва и след това простена от чисто удоволствие. Бе си фантазирала за този момент много ноци, в които бе лежала сама в леглото. Устата му покри нейната, докато се движеше в нея.

— Мисля, че това ми харесва — промърмори той във врата ѝ, докато я взимаше бавно и дълго върху топлата земя. — Мисля, че може би ще свикна с това.

— Аз също — прошепна тя и целуна рамото му.

Тялото ѝ бе изпълнено с удоволствие, а сърцето ѝ — с него. Ръцете ѝ обхождаха гърба и раменете му, докато посрещаше тласъците му, извивайки бедра. Пасваха си идеално заедно, откривайки ритъм, който да ги доведе до блаженство под звездите. Не след дълго тя видя друг вид звезди и простена името му, когато свършваше.

След това останаха да лежат свити заедно под нощното небе, с преплетени ръце и крака. Бял проблясък привлече погледа ѝ за момент.

— Току-що видях падаща звезда в извънземно небе. Не мисля, че тази нощ може да стане по-прекрасна — промърмори тя, сгушвайки се в него.

Отгоре се появиха още бели проблясъци.

— Какво ще кажеш за цял метеоритен дъжд — отвърна Мика, целувайки челото ѝ. — Изглежда ще има шоу.

Тя се извъртя в ръцете му и го целува дотогава, докато той не издаде гладно ръмжене и плъзна крак между бедрата ѝ.

— Защо ли си мисля, че може и да го пропуснем?

Както бе казала Емили, откриха Стефан рано на следващата сутрин.

— Стефан, Стефан, Стефан, къде си мислиш, че отиваш? — провлачи Мика, пристъпвайки към него. Той бе на ръба на пропаст, а върхът на обувката му бе отвъд ръба. Мика остана с впечатлението, че беше постоял там известно време — обмисляйки нещата. Всяко

движение на Стефан изпращаше камъни и отломки в урвата. Косата му бе в безпорядък. Целите му дрехи бяха разкъсани и покрити със спечена мръсотия и кръв.

Стефан избълва редица ругатни на френски, преди да се изплюе в посоката на Мика:

— Тъкмо щях да се метна от скалата. Но, както обикновено, вие сте тук, за да ми развалите веселбата.

— Глупости — Мика се приближи до него. — Ако си щял да скачаш, вече щеше да си го направил.

Стефан вдигна ръка.

— Не се приближавай повече или ще скоча, кълна се.

— Защо да ми пука?

— Пука ти, защото ме проследи до тук. Не знам защо, но е така. Мика спря на около метър и половина от него.

— Пука ми, само защото искам да си платиш, Стефан. Колкото и да ми се иска да гледам как политаш в пропастта, ще се отървеш прекалено лесно за престъпленията си. Искам задника ти обратно под контрола на Ру. Искам да страдаш.

— Не знаеш какво е. В душата ми е ад без магията ми.

Емили докосна ръката на Мика, като че да му окаже подкрепа.

Той покри ръката ѝ със своята.

Мика повдигна вежди почти до линията на косата си.

— Аз ли не знам какво е? Да не би току-що да каза...? — Той се пребори с порива да го ритне през ръба. Едва ли бе честно предвид състоянието на Стефан, но изкушението бе голямо. — Ти ми *открадна магията* с шибаната си смъртоносна топка, Стефан. Знаем какво е. Но щом аз мога да го преглътна и да продължа с живота си, мамка му, значи и ти можеш.

— Не. — Той се примъкна към ръба. — Не мога.

Мика завъртя очи. Не можеше да повярва, че стои тук, увещавайки Стефан Фошо да не се самоубива. Това бе повече от странно. Би трябвало да го окуражава да скочи. Завъртя се, прокарвайки ръка през косата си от раздражение.

Мамка му, мамка му, мамка му!

Отправи многозначителен поглед към Емили, а тя поклати глава. Той бе твърде близо до ръба, за да използва земна магия, ако се опита да скочи. Нямаше да остане много за намиране, ако скочеше.

Мика мразеше всяка молекула в тялото на другия мъж задето го поставяше в тази ситуация.

— Живот без магия не е краят. Има още много неща, за които да живееш. — Мика хвърли поглед на Емили, внезапно осъзнавайки, че може би сега има повече причини да живее, отколкото преди два дни.

— *Ти не си* роб на демон Итрай — просъска Стефан през рамо. Да, добре, имаше право.

— *Аз не съм* откраднал магията на стотици магьосници от Сборището, *шибано копеле*. — Гласът му потрепери от рядък, неконтролиран пристъп на гняв.

Емили пристъпи напред, подминавайки Мика.

— Стефан, подай ми ръка. Знаеш, че не исках да го направя, иначе вече щеше да си. Хайде, просто хвани ръката ми и се откажи, става ли?

Стефан се поколеба, олюлявайки се към ръба на скалата. За един спиращ сърцето момент, Мика помисли, че ще скочи. Вместо това се протегна назад и хвана ръката на Емили.

Слава на боговете.

Тогава няколко неща се случиха едновременно. Кракът на Стефан се подхлъзна и той започна да пада. Емили го сграбчи и себориха, докато Емили се опитваше да го издърпа от ръба, а Стефан — да се задържи. Кракът на Емили се оказа много близо до ръба и тя полетя надолу.

Полетя надолу.

Мика се стрелна към ръба, избутвайки Стефан назад и събаряйки го по гръб на земята. Не можеше да я види.

— Емили! — извика той, името ѝ излезе с вик на болка, каквато не бе знаел, че носи.

— Мика.

Думата дойде бързо и тихо. Той потърси по-ниско и откри Емили вкопчена в скалата, а краката ѝ се държаха на малка издатина. Очите ѝ бяха плътно затворени и се държеше с всички сили, пръстите ѝ побелели и безкръвни.

Вълна на абсолютно облекчение премина през него, толкова силна, че му се зави свят.

— Емили! Използвай магията си!

Тя не каза нищо, само се държеше за скалата със затворени очи. Бе твърде шокирана и ужасена, за да използва силата си. Вълна на безпомощност мина през него, от която отново му се прииска да запокити Стефан през ръба.

Стефан легна по очи от другата му страна.

— Емили, сега си добре, но, *merde*^[3], всеки момент ще се подхлъзнеш. Знам, че не искаш да умреш, да? Затова разпъни нишка от силата си и я използвай, за да те повдигне. Ние ще те хванем.

Мика погледна Стефан с изражение на пълно учудване. След това върна вниманието си към Емили, която все още не отговаряше. Кракът ѝ се плъзна малко и тя нададе писък. Отломки се посипаха надолу по скалата.

— Емили!

Адреналин се разля през тялото на Мика с неприятна бързина. *Проклятие!* Ако имаше магията си, можеше да ѝ помогне.

— Емили, моля те. Тъкмо те открих и започнах да се влюбвам в теб. Моля те, скъпа, не искам да те изгубя. Направи както казва Стефан.

Тя раздвижи леко глава и отвори малко очи.

— Обичам те, Мика! От много време. Той се изсмя кратко.

— Тогава си довлечи задника тук горе. Имам нужда от теб в живота си.

Тя достигна силата си и изтегли нишка, за да манипулира земята, за която се държеше. Пренареждайки пръстта и камъните, тя създаде стъпенки за ръцете и краката си, с които да се изкатери нагоре. Когато бе достатъчно близо, за да я хванат, тя се протегна нагоре и Мика я улови за китката, издърпвайки я в безопасност.

Лежаха преплетени на земята, Мика целуваше лицето и върха на главата ѝ, навсякъде, където можеше да положи устните си. Той мислеше всичко, което каза и имаше още много за казване, но щеше да почака, докато не се приберяха у дома, в безопасност и Стефан да не се взира в тях с изкривени от презрение устни.

— Можеш ли да вървиш? — Мика попита Стефан, неохотно измъквайки се от прегръдката на Емили и изправяйки се.

— *Oui*^[4], мога да се върна към живота си на слугуване и мъка.

— Страхотно. Не ми се ще да се налага да нося задника ти.

Емили се изправи и избърса мръсотията от блузата и лицето си.

Беше изподраскана, но нямаше нищо сериозно.

— Трябваше да помислиш за това, преди да се съюзиш с най-злия съществувал демонски вид и да се опиташ да унищожис всичката магия на магьосниците от Сборището.

— Да — отвърна Стефан с крива усмивка. — Видях светлината и сега съжалявам за действията си.

Мика поклати глава. За момент, докато Емили висеше от ръба на скалата, бе помислил, че вижда проблясък на надежда за Стефан. Очевидно бе сбъркал.

— Хайде, да тръгваме.

Срещнаха Клеър и Адам на половината път надолу от планината.

— Не мога да повярвам, че минахме през всички тези проблеми заради този боклук — каза Адам, вървейки зад Стефан. Стефан се правеше, че не чува нищо.

— Това е боклук, който трябва да държиш под око — каза Клеър. — Може да забравиш за следващо бягство, Стефан. Ру не повтаря грешките си.

— Ще я видим тази работа — подхвърли Стефан през рамо и продължи бавното си, болезнено куцукане обратно към двореца.

Върнаха се в Сборището същата вечер, след като успешно предадоха ранения Стефан обратно на пазачите му.

— Вярвам, че сте открили беглеца — каза Томас, след като се възстановиха от пътуването през портала.

И нещо повече от Стефан, помисли си Мика, поглеждайки Емили, точно преди да предаде историята на главата на Сборището.

Щом приключи, той придружи Емили до основата на стълбището. Той живееше на един от горните етажи, а нейният апартамент бе на приземния етаж. Тя го целуна по бузата, пожела му лека нощ и понечи да си тръгне. Той я сграбчи за ръката и я дръпна в обятията си.

Целуна слепоочието ѝ.

— Къде си мислиш, че отиваш? Тя се засмя.

— Късно е и двамата сме изморени. Предположих, че искаш да поспиш.

— Само ако спя до теб... *след* като се изморим още малко.

Тя се обърна в обятията му, разтапяйки се до него с въздишка и почти докосна устните му със своите, когато проговори.

— Нямам проблем с това.

Той се усмихна до устните ѝ.

— Мисля, че току-що открих липсващата ми магия.

---

[1] Препратка към „Макбет“ на Шекспир. ↑

[2] FDA — Щатска федерална администрация по храните и лекарствените продукти. ↑

[3] *merde* (фр.) — мамка му. ↑

[4] *oui* (фр.) — да. ↑

Издание:

Автор: Аня Баст

Заглавие: Магията на Мика

Преводач: Zaharka

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Тип: разказ

Националност: американска

Редактор: naFarela

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10767>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.